

Κύριε διευθυντά

ο εξαιρετο άρθρο του κ. Νίκου Βατόπουλου στην «Καθημερινή» με τον παραπάνω τίτλο, που αναφέρεται σε: «Εκπαιδευτικοί που σημάδεψαν την ψυχή των μαθητών τους και τιμώνται στους τόπους όπου δίδαξαν», μου θύμισε τον δάσκαλό μας Χρήστο Παπανικολάου στο μικρό ορεινό και φτωχό χωριό μας, το Νεοχώρι της ορεινής Ναυπακτίας. Ήταν από τη γενιά των δασκάλων που έμεναν στο χωριό τους, δένονταν με τον τόπο τους και άφηναν εποχή στο σχολειό τους. Ως δάσκαλος υπηρέτησε στο χωριό περίπου 30 χρόνια (1936-1966), στις δύσκολες εποχές για την πατρίδα μας και ιδιαίτερα της παραγμένης δεκαετίας 1940-50. Δάσκαλος με εκατό παιδιά στο σχολείο πρωί και απόγευμα και βέβαια έξι μέρες την εβδομάδα.

Μπροστά στον τεράστιο αυτό όγκο έργου αντέτασσε το ακατάπαυστο ενδιαφέρον του για τους μαθητές του. Δούλευε με ακατάβλητο πάθος, με καρδιά, δίνοντας όλη την ανθρώπινη δύναμη και κυρίως όλη τη δύναμη της ψυχής του να μας μάθει γράμματα και ήθος. Έδινε τα πάντα για να μάθουμε γράμματα παρά τα υποτυπώδη μέσα, χωρίς βιβλία, να πάρουμε σωστές βάσεις, να προχωρήσουμε πέραν του δημοτικού, για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από τη μιζέρια του άγονου χωριού μας. Με παρότρυνση του ίδιου, πολλά παιδιά πήγαν στο γυμνάσιο και απέκτησαν δυνατότητες για καλύτερη ζωή, ένα εγχείρημα παράτολμο θα έλεγα την εποχή εκείνη, όταν το κοντινότερο γυμνάσιο απείχε 10 έως 15 ώρες πεζοπορία! Ο Χρήστος Παπανικολάου δεν ήταν μόνο ο ακαταπόνητος εκπαιδευτικός, αλλά ήταν και ο κοινωνικός στυλοβάτης του χωριού για περισσότερα από σαράντα χρόνια. Ήταν ο ειρηνοποιός και το αποκούμπι κάθε αδύνατου.

Οι γενεές των μαθητών του, όπου και αν βρίσκονταν, και γενικότερα η κοινωνία του χωριού τού ανταπέδιδαν πάντα την αγάπη και τον σεβασμό και διατηρούν άσβεστη τη μνήμη του. Με δαπάνες του συλλόγου Νεοχωριτών Αμερικής στήθηκε μαρμάρινη προτομή του πλάι στα σκαλοπάτια στην είσοδο του σχολείου, που δυστυχώς είναι κλειστό από το 1998 ελλείψει παιδιών.

Παυλος Βλαχος / Επίκ. καθηγητής Παιδιατρικής / Ψυχικό

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ"